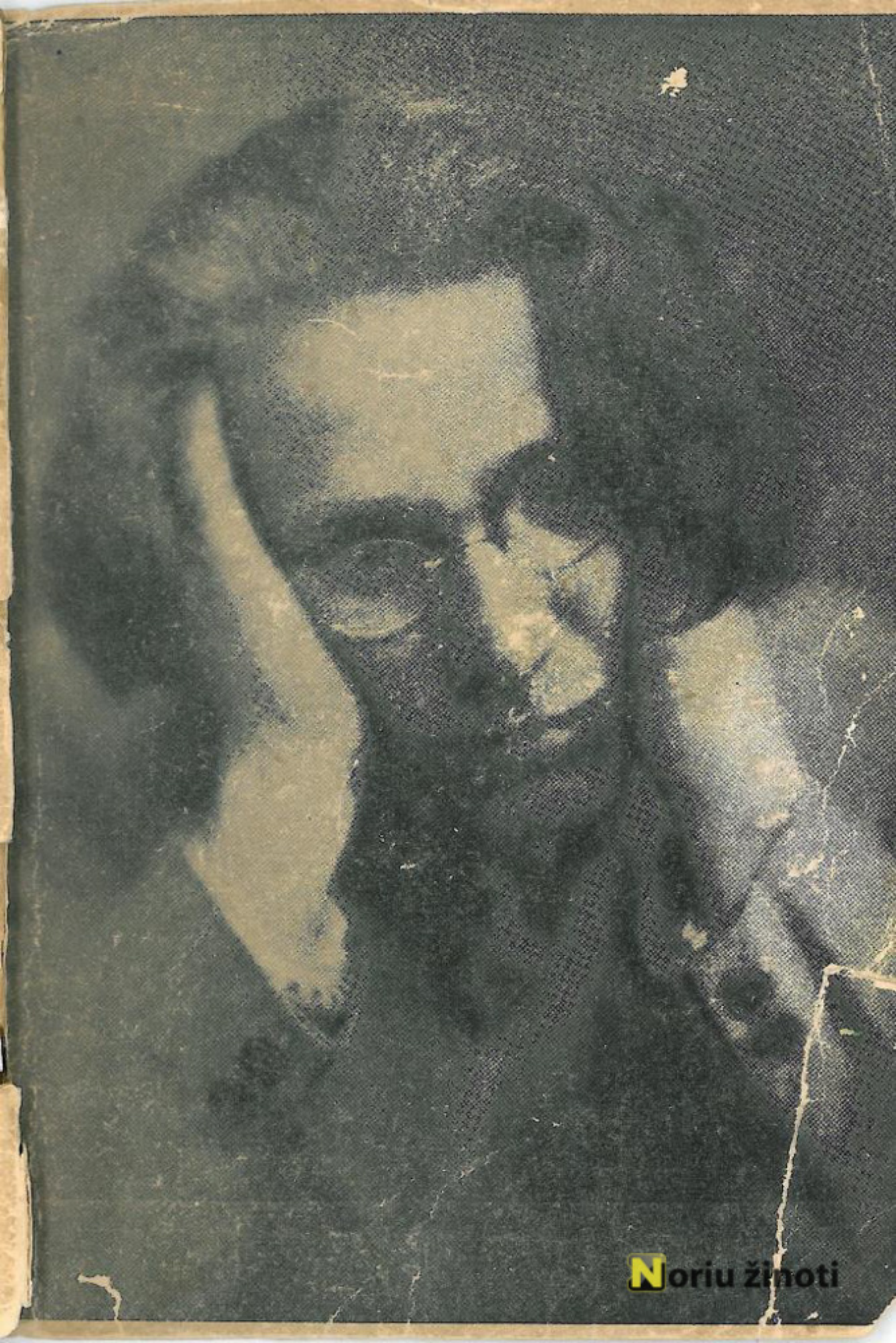

Norui žinoti

Alfredas

Banga

Marijampolė

1931 metai

888.2-1
Ba 378

„L a k u d a n e“

L E I D I N Y S

1 Nr.

„Dirvos“ Bendrovės

**s p a a s t u v ė
Marijampolėje**

Petro Kriaučiūno Viešoji biblioteka

Skaitytojų aptarnavimo skyrius Nr. 70

Invent. Nr. 02/1486

K a r o c e n z ū r o s l e i s t a .

Lietuviškiems zcijilams

**Jeĩ norit — teiskite iř anksto,
Jeĩ norite — pasmerkit.**

**— Ne jums žinot, kaip velnias kaulus lanksto,
Man juokiantis ir verkiant...**

(Iř „Eilėraštis be vardo“, 23 pusl.)

Šioje knygoje eilėraščiai iř 1924—1929 metų kūrybos.

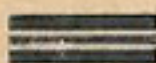
Gyvenimo kryžkely...

*Gyvenimo kryžkely, kelionę vos pradėjęs,
Štai stoviu ir dairaus lyg pančiais surakintas;
Akis bučiuoja sniegas ir galvą laužia vėjas —
Aš stoviu ir dairaus šarmomis padabintas...*

*Į rytus — vakarus, į šiaurę — pietus
Vis slenka tūkstančiai pavasarių ir saulių,
Tik kryžkely manam, sparnus išskėtus,
Pikta žiemos naktis tyčiojasi pasauliu...*

*Čia amžina žiema, čia amžina naktis
Ir vėjai su sniegais bučiuoja mano lūpas.
Patsai nesuprantu kam varginu akis,
Stebėdamas pavasarius aplink ką supas.*

*Kitur pavasariai, miškų ošimas,
Aplinkui saulė, dainos, gėlės;
Mana kelionė — šachmatų lošimas,
Kur partneriai — raudonos vėlės*

*Ne tik save, bet ir tave, pasauli,
Aš užrašyčiau nors pačiam demonui, —
Jeigu ir man sušvistų skaisti saulė,
Jei kur išbėgčiau nuo vėlių raudonų...*

*Bet prieš akis tamsa ir marios sniego,
Gi vieškeliuos senai sudegę tiltai;
Privarginta dvasia ne šiandien jau paliego —
Veltui tad jos sparnais į tolį kiltai.*

*Ir stoviu be kančių dar ilgesiu aptvinęs,
Tamsoj lyg stengiuos kryžių apkabinti...
Jei nemačiau aušros, nesuradau tėvynės, —
Tad vėtrų bangose gal laimę išmėginti?...*

Gyvenimas ir aš

Audra, naktis ir kryžkelė...

O aš toks menkas, mažas.

— Rytus lyg žaibas lyžtelė,

Bet gal ir tai miržas.

Audra, naktis ir kryžkelė...

Many, gi, du pasauliai.

— Tamsoj aušra lyg švystelė, —

Gal dar maldų siųst saulei?..

Audra, naktis ir kryžkelė...

— Ir taip per amžių amžius.

Nors nyksta vingiai vieškelius, —

Dvasia dar susiglamžius...

Žemė ir aš

Žeme, žeme — saulės dūkra!
Ar gyvent tau nenubodo?
Ar nepikta, kai po kuprą
Tau ledynai slenka, jodo?

Žeme, mano mylimoji!
Rodos, kančią tu pažįsti, —
Bet sakyk, ar padūmoji
Apie tai, kad sensti, vysti?..

Nežinau gerai, kiek metų
Tu erdvėse iškentėjai —
Kokių sielvarto verpetų
Iki šiol panešt turėjai, —

Bet žinau, jog buvo laikas,
Kad ir tu buvai auksinė,
Kad mėnulis — tavo vaikas,
O sesuo — skaisti aušrinė,

Kad šėlai, dūkai jaunatvėj,
Kad tave kaž-kas mylėjo,
Nes palikus tau vienatvėj,
Mėnuo saulę praregėjo.

Žodžiu, gerokai nusidėjai: —
Ten sūnus ir tu pajuodus,
Ir ik' šiol kankina vėjai —
Niekur nerandi paguodos.

Tik nerauski, žeme miela! —
Juk visi mes nuodėmingi.
Dirstelk nors į mano sielą —
Įsigilink, jei netingi.

Pasakyk geriau, žemele —
Kas toks galvą tau apsuko?
Į kurią dangaus šalelę
Mylimasis pasisuko?

Pasakyk, ar ne per skaudžią
Tau Praamžis bausmę skyrė? —
Nors visus jis smarkiai baudžia,
Bet už tą jį nieks negyrė.

Tad gana ir tau kentėti:
Bėgt ir bėgt taku siauruoju.
Man tik niekis nusidėti, —
O audrose vis banguoju.

Tu didi, tvirta, galinga:
Žeme — motina manoji,
Jeigu tau drąsos nestinga —
Būk dar kartą mylimoji!

Juk jei amžį taip aptemus,
Suksies, bėgsi siaurą ratą —
Neišgirsi «Gaudeamus!...»,
Neužtiksi Araratą...

Nors šiandien dar viduryje
Tau karšta ugnis rusena,
Bet liepsna jau neatgyja —
Širdis juosta, mažta, sena...

Taigi, žeme, — žūt ar būti! —
Rinkis, kol dar saulė šviečia.
— Kas geriau: gyvai supūti,
Ar pakilt, kur žvaigždės kviečia?

Abejonių būt negali! —
Kol Praamžis rojui miega,
Kryptelk smarkiai tik į šalį
Ir pirmyn, elektros jėga!

Kiek jau sykių, kiek jau kartų
Aš, štai, iškrypau iš kelio! —
Bet užtat prie rojaus vartų
Išbandžiau sparnus erelio...

Tu gi, žeme, — tiek pasenus
Ir mažai taip nusidėjus —
Būsi, tarsi, negyvenus,
Jei myluosi vien tik vėjus...

Tad pirmyn, pirmyn, mieloji! —
Į erdves, dausų beribę! —
Niekis orbita senoji,
Nors ir būsim mes paklydę!...

Nors ir būsim mes klajūnai,
Nors ir būsim nusidėję, —
Bet sužibs skaisčiai mūs kūnai,
Laisvė, gi, — visų idėja!

Pro Jupiterį, Saturną,
Mes praskrisim kaip vllyčios. —
Pabučiuosim saulei burną,
Ir nušvis sielos seklyčios...

Lai paskui Praamžis pyksta;
Lai dievai tada mus smerkia —
By tik mums kelionė vyksta,
By tik širdys mūs neverkia!

Na tai, žeme, susispauski! —
Leisk geriau apsikabinti.
— Jau senai gana mums snausti —
Laikas laimę išmėginti!..

Vėtra ir aš

Vėtra žemėj ir sieloje,
Vėtra — demono kvieslys.
Vėtra žemėn dangų moja,
Vėtra — mano sopulys.

Nieks nežino, nieks nematė
Vėtros galo nei pradžios;
Greit žaibai — ugnies gyvatė —
Visą žemę apsižios.

Ei, tu vėtra pragarine,
Vėtra, galingų sparnų!
Aš ir-gi žmogus be tėvynės:
Štai — erdvėse gyvenu.

Ech, laisva, nerūpestinga,
Lenk sparnus arčiau manęs —
Su tavim drąsos nestinga,
Nors velniai vestuvę švęs...

Jūra ir aš

I.

Tave, o putojanti, užianti jūra,
Aš sveikinu džiaugsmo liepsnomis.
Tik šėlski smarkiau kada šilas paniūra
Ir sielą kankina mintims neramiomis...

Tavęs aš ilgėjaus iš meto į metą,
Lyg laisvės laukias kalinys uždarytas.
Tavin aš meldžiausi, kai meldžiasi retą
Tik sykį jūreivis audros nukankintas.

Ir šiandieną meldžiuos... Tu viena neapvylei
Mano viltį ir ilgesį tau paaukuotą;
Tikiu ir dabar nekankinsi — per tyliai
Skalaudama krantą, šilais vainikuotą...

2.

Jūra, eina naktis ir aistrėjasi marios...
Ar tu kęsi žvaigždes, kad jos mumis stebėtų?
Jei lengvai pražudei mano Stella Māris —
Šėlsk dabar, kad mus debesys slėpti galėtų.

Teužtemsta dangus, tesiūbuoja šilai,
Te aukščiau ir aukščiau kyla šaltosios bangos...
Tepajunta visi, kad tu, jūra, šėlai, —
Kad be nimfų bangose akulos dar rangos.

Šėlski, jūra, smarkiau. Nežiūrėk į rytus—
Jų pazarai nei tave, nei mane neliečia;
Po audros žus rūkai ir pazarus kitus
Pamatysim už tų, ką dėl mūsų nešviečia...

Mirties agonijoj

Kaž kas baisus jau klabina vartus
Ir laimės pranašai jau bėga, skrenda;
Į širdį įsibriovė pragaras kartus,
Veltui vartau lapus — tuščia mano agenda...

Veltui vartau lapus — kas bus nesužinosiu.
Veltui plečiu akis — jau saulė nusileido...
Rod's šnabžda kas: «Daugiau jau neliepsnosi»!
Ir amžina naktis jau siekia mano veido.

Ar verkt dabar? Ar keikt likimą mano?
Palikusį mane vien su tuščia agenda,
Kur vieton ateities tamsoj rašau: „Išmano
Kas mūs žemiškos buities jau žilstančią legendą?“

Rašau tamsoj, su širdžia jau ne savo — okupuota,
O raidės taip ir žiba pragaro liepsnomis.
Nors baisios jos, bet žemėje dar puota —
Gi klausimus čia svarsto tik žūties dienomis...

Himnas audroms

I.

Ašai lyg Bonopartė, kurs gerbdams špionažą
Neapkentė ir niekino šnipus, —
Prakeikdams rudenį myluoju jo bagažą
Ir jau žinau, kad sielai draugas bus...

Neramiai sielai draugas,
Karštų jausmų rėmėjas,
Beribių norų sargas,
Vardu — audringas vėjas.

Och! Och!
— Pasveikintas būk!

2.

Ir dūksta vėjas, ir lūžta uosiai,
Ir žemę siaubas gobia...
Tik aš ramiausiai audroj supuosi —
Širdis vien džiaugsmą grobia.

Džiaugsmą nesvertą, nebematuotą,
Džiaugsmą ne tonais ir ne hektarais.
Džiaugsmą ikšiol dar nevainikuotą —
Nesugadintą žemės nektarais...

Och! Och!
— Pagarbintas būk!...

3.

Ir skrenda džiaugsmas, ir plinta mielas, —
Vienur kvatodam's, kitur dainuodam's.
Žaibais sujungia padangių sielas
Ir šoka Marsas Žemę bučiuodam's ...

Tik Žemė dreba, tik Žemė verkia —
Net Himalajam svyra pakaušis,
Net Everestas akį primerkia,
Net Pietų polius kuprą pašiausęs ...

Och! Och!
— Žūk — nežūk!?

Gyvenimas

Gyvenimas — jūra, gyvenimas — audros...
Gyvenimas dangų ir pragarą šildo.
Kam dega krūtinė, verpetuos kas maudos
Tas kartais ir jūrą, ir audrą nutildo.

Ilgam audras tildyti niekas negali,
Nes rūstūs, oi rūstūs dievai okeano! —
Nors pragaras verkia, dangus su vualiu,
Bet nieks nuo jų keršto aukų neišgano...

O aukos?... Kur aukos? — Ech, jų milijonai.
Juk visas pasaulis — likimo žaislelis...
Šiandien — angelai, ryt — piktieji demonai,
O šviesos ir tiesos tik menkutis krislelis.

Širdies elegija

Ar siuntančio vėjo širdis išsigando?
Ar blaškomų lapų dejonės?
Kodėl suraminti ją niekas nebando, —
Ko bėga, it bepročiai, žmonės?!

Ne rudenio vėjai, ne lapų dejonė,
Suspaudė man širdį, taip silpną ir jauną! —
Tik sielą kankina baisi abejonė
Ir Demonas Angelą piauna...

Širdie nelaiminga, — tiek vargo iškentus!
Širdie, ką kančiose mylėjai!
— Ar laukei?, tikėjai?, Velykas užšventus,
Kad vėl tave skros niekadėjai?!

Ar laukei, tikėjai, kad verdantį kraują
Užnuodys gyvatės, tavim atgaivintos?
Kad kurtą, svajotą gyvenimą naują
Vėl dienos sutiks neaugintos?!

O šiandien — kai pragaras kyla prieš dangų —
Tu mūsų lauku nuaidėjai!
Net jausmą mylėtą, net jausmą taip brangų
Išblaškė tau rudenio vėjai!...

Eilėraštis be vardo

Gana jau uraganai pūtė,
Šypsojos šmėklos iš dienyno, —
Dabar, lyg ta pasenus prostitutė,
Aš imsiuos kokaino.

Kada suuostysiu ne vieną svarą,
Gal ir sukruvinta siela šypsosis,
Gal net romansais «Donna Clara»
Ji pasisotins.

Kai kam gyvenimas — žavinga pasaka,
O man — TRAGI-komedija...
Gal nors dabar, kaip apsvaigimo paseka,
Keisis seanso mediumai.

Jei norit — teiskite iš anksto,
Jei norite — pasmerkit.
— Ne jums žinot, kaip velnias kaulus lanksto
Man juokiantis ir verkiant...

*

*

*

Senai pasatai žiaurūs pūtė,
Kankino šmėklos praeities dienyno —
Dabar, kaip prostitutė,
Svaigstu aš kokainu...

Rausva preliūdija

Gal būt, tik todėl, kad aš mylėjau
Neramią jūrą ir smarkų šilą,
O gal ir todėl, kad pats mokėjau
Iškilt ir krist vėl, kaip bangos kyla —
Mes buvom triumviratas.

Tikriaus — ne mes, o putų kalnai,
Siūbuoją lydint šilo ošimui,
Žuvėdrų klyksmui, audružei jaunai,
Ruošiančiai žygį naujam kilimui —
Kad žūtų Araratas...

O, Ararate, mano svajone!
Ar atlaikysi tą baisų žygį? —
Ar tu suprasi skaudžią dejonę,
Kuri vienužė mane palydi
Iš dugnui okeano...

Iki pat dugno, kur integraliai
Mirties šešėlius debesys lyja,
Kur prisisiurbę kraujų koralai
Rausvai nudažė vandens lelijas —
Nirvaną mano . . .

Kai apkaišys jau visą pasaulį
Kraujais maitintos baltos lelijos, —
Iš okeano, su nauja saule,
Ateis į Žemę Naujas Mesijas . . .

Tragedijos prologas...

Tau širdys dvi—man du pasauliai
Ir lygsvara pilna;
Šampanas lai taures išplauna,
Lai vėl skambės daina.

Tu pats žinai — prieš naują žygį
Geriu aš lig aušros,
Su dainomis, ne toms, ką vygėj
Girdėjau iš mamos.

Šias dainas jau niekuomet niekas
Suprasti nesupras —
Čia josios didina tau spėkas,
Čia sunkina kupras.

Gal būt, užmušiu ką išėjęs,
Gal būt, mane užmuš...
Bet vis dejuos už lango vėjas
Ir jūrų bangos ūš.

Tik dainos tos su dramų drama
Jau amžinai nutils,
Nors gatvę ekstra-telegramos
Mano krauju maitins...

Nauji metai

Kai «Sveikinul!» žodis iš lūpų į lūpas
Septynetą sykių mūs žemę aplėks,
Kai džiaugsmo ir ilgesio keliamas ūpas
Aklais pranašais mus matyti norės —
Bus metų paskiausia diena!

Kai Didžią Naktį sirenų balsas,
Kanuolių šūviai orą praskros;
Kai Didžią Naktį nebaigtas valsas
Purpuro salėse staiga sustos —
Ik' dvylikos bus tik minutė viena!

Kai laikrodžių visi rodikliai
Prislinks prie magiško taškelio,
Kada visi: ir seniai ir jaunikliai,
Apsikabins tiek salėj, tiek ant kelio —
Kažkur pradings tik buvę metai!

O kai visi trenksmai, kaukimai
Nutils skambiuos garsuos «Valio!»,
Gi pats pajusi, kad troškimai
Apleist širdužę nevalio —
Bus Naujas Metas — svečias retas!

**Amžinos
prieblandos
kliedesys...**

I.

Ką kinkyti,
Kad pavyti
Šuoliais tolstančiąją dieną?
Kuomi lėkti,
Kad prabėgti
Tamsią, baugią nakties sieną?...

Laivan sėsčiau,
Vėjus kviesčiau —
Sudraskytos laivo burės.
Imčiau žirgą —
Akys mirga,
Tokios plačios matos jūrės...

Vis artėja,
Vis eidėja
Paslapčių pilna tamsybė...
Kyla audros,
Uolos maudos —
Jau tarp jų šventa vienybė...

Ar iškėsiu,
Kai paskėsiu
Taip ir aš nakties tamsoje?
Ar priprasiu?
Ką atrasiu
Ten, kur šmėklos mane moja?

Diena, diena!
— Dar nors vieną
Palūkėki valandėlę!
— Kaupsiu jėgą,
Kol nemiega
Žmonės samanoms apžėlę...

2.

... Veltui laukiu —
Nesulaukiu ...
Nieks pagalbon man nejoja ...
Net ilgėta,
Taip mylėta
Jau diena nebevilioja ...

3.

... Viskas dingo ! ...
Ypatingo
Dvasios jausmo susikaupęs
— Nuo velnio sėklų
— Tamsos šmėklų
— Apgink! — Maldauju atsiklaupęs...

Ar dangūs pragaro nematė?..

Veltui sakai — «Pavasaris atėjo»,
Veltui tu tikrini, kad vasara atslenka,
Nes tik ruduo lig šiol mane mylėjo,
Audromis tiesdamas paguodos ranką.

Tiesa, ir aš pavasarį žavingą
Atsimenu iš kūdikio dienų giedriųjų, —
Kai dar motutė rūpestinga
Sūpavo vygėj čiū-čiū—liū-liū...

Bet kai palikęs tėvų miestą,
Luotely išplaukiau į okeanų plotį,
Kur audros su sirenomis lopšinę giesta
Ir dūkstanti naktis nenor dienoti, —

Tada kažkam mane belydint,
Tada kažkam beverkiant gailiai,
Aš tarp keistų salų paklydau
Och ilgai, ilgai metų eilei...

Dabar nors ir grįžau, bet jau nėra jaunystės.
Nėra ir tų draugų, ką lenktyniaujau su vėju.
Tik keistas šnabždesys iki manęs užklysta
Ir dienos tos vaidenas, ką su kitais nuėjo...

Jei pageltau jau aš, kaip indas ten prie Gango,
Jei dvasioje — ruduo, o širdyje — gyvatė,
Tai ko pavasariu sužiuro dangūs —
Nejaugi jie lig šiol dar pragaro nematė???

Svetimšalis tėvynėje

Jei nebūsiu buities dezertyru,
Kitaip sakant — jei kulkos gailėsiu,
Tai išeisiu į tyrus ar vidurį girių:
Kuo toliau nuo kultūros puvėsių.

Įkyrėjo man garbinti kumštį ir auksą,
Nusibodo keist kaukę ir grimą.
Veltui sakė vadai, kad į Laisvę patrauksią —
Dabar patys žmoniją apkaustyti ima...

Nors laivai jūroms plaukioti gali,
Nematydami žemiško kranto, —
Svetimšaliu klajoti po gimtąją šalį
Negaliu: — manęs nieks nesupranta...

Apyskaita mano širdies žirantui

Drauguži brangus! Žinome iš seno —
Iš mitologijos, kad buvo chaosas,
Kad jėgos priešingos pasaulyje gyveno,
Kad kovės piktosios ir geros dvasios.

Tą viską žinome, nes mums žinot reikėjo.
Dalykas kitas — tikime mes pasakom ir mitais?
Bet jeigu tu tiki tik jėga Gero (dievo—pranokėjo)
Tad atsimink, kad ir manyj dvi dvasios ritas...

Nors dvasios tos dar stipriai kaujas,
Bet aš netvirtinu, kad Demonas drebės prieš Dangu,
Nes ko tai nėra manyj ir veltui verda kraujas,
Beokupuojant valią, jausmą brangų.

Tik širdį aš šarvuoju!.. Ją sauguju ir niekam neat'duosiu,
Oi niekam, niekados! — tikėk, drauguži brangus.
Net ir save pardavęs jos aš neparduosiu —
Gana ji matė purvo pro melsvuosius langus...

— — — — —

Sako, esą žmonių, kurie ir mane mėgo, —
Prieš tai, kada jaunatvė karčiamoj išbalo,
Bet šiandien liko man tik mano Alter Ego
Ir ilgesys sukniubęs ten — už stalo...

O aš dar vis tas pats ir savęs likučiais — šia širdžia,
Kuri savuos ir svetimuos pragaruose kankinas,
Kuri visus skausmus atjaučia, girdi —
Myliu pasaulį šį!..... — — — — —
Kaip meilė ta vadinas???

Klausimai, kurių aš neišsprendžiu

Jei dideliems laivams tik tolimos kelionės,
Jei didės klaidos — dideliems žmonėms, —
Tai ko mane apniko baisios abejonės,
Išsprendžiamos tik amžių išrinktiems.

Jeigu ugnimi bando tik brangius metalus,
Jeigu kančias mylėti gali ne visi, —
Tai ar stebūklų sprogo arsenalai,
Jeigu širdis man sako, kad ir tamsa šviesi...

Jei, žemėje žmonių bent pora milijardų,
O maname mieste desėtkai tūkstančių,
Tai argi tik manoj krūtinėj skausmas verda
Kūrenamas minčių, kaip marios dūkstančių?

Tai klausimai, kurių aš neišsprendžiu,
Kuriems atsakymo neberandu.
Nors į visas duris aš belste beldžiu,
Bet nežinau, kuo šis pasaulis, kuo aš pats, — vardu...

Griaučių kerštas

Pagiriomis aš išsunkiau citriną —
Paliko gelsvas kevalas.
O dūšioj baisūs atminimai
Iš lengvo keliasi.

Juk ir mane kažkas išspaudė
Ligi raukšlėto geltonumo.
Vienokią buitį mažas audžiau —
Kitoki šiandien malonumai...

Nors dar ne viską pardaviau, pragėriau,
Bet svetimas aš savo širdžiai.
Veltui įtikint ją norėjau,
Mylėjęs žmones broliškai, nuoširdžiai...

Dėl to šiandien suaugau aš
Su nesamo nostalgija,
O visas norų fetišas —
Vieta, kur nieks manęs neolbija...

Ištremkit mane į Sacharą
Ar kiškite į vienuolyną,
Bet čia nemirsiu be pazarų,
Nors ir nuodai bus jūsų vyne...

Jūs klystat . . .

Jūs klystat — kai sakot: sūnus palaidūnas
Atgimęs many iš pat Šventojo Rašto.

Jūs klystat! — nes aš tiktai amžių klajūnas
Neradęs žadėtojo krašto! . .

Jūs klystat — kai sakot, jog savo tėvynę
Į rinką vedžiau aš parduoti.

Jūs klystat! — nes man tik veidai nusimineę
Norėjos džiaugsmu vainikuoti! . .

Jūs klystat — kai sakot, jog tekančią saulę
Šaukiau aš skandinti į purvą.

Jūs klystat! — nes aš tiktai šviesą pasaulio
Viliojau į vargdienio urvą! . .

Jūs klystat — kai sakot, jog aš, lyg tas Faustas,
Jau dūšią pardavęs Mefistui.

Jūs klystat! — nes štai aš ir pekloj suspaustas
Dainuoju, kad pančiai nukristų! . .

Manifestas, deklaracija ir pranašystė

Žeme,
Allio!...
Lakštingalos ir naktys
Su šviesa liesa —
Šalin! Iš kelio!!!
— Pasiutusi romantika
Gėrėtis puvimu, nublukusia šviesa
Aršiau už josios prieblandoje nubučiuotas lūpas.
Kol homo hominum est lupus,
Ar tai ne arogantika?...
Žeme,
Allio!
Ar tu jauti, kokį siurpryzą
Nuo himalajiškų karnizų
Atritinam mes tau po kojų?...
Sušukite valio,
Nes šiandien Dievą Pragarui aukojo
Pasenusis pasaulis — dvasios invalidas...

Sušaukite visokias Tautų Lygas—
Tegul už save,

_____ žemę ir

_____ pasaulį

Jos sukalba septynetą rožančių!
O mums pakanka vargo šito —
Kvapnių puvėsių, žmogaus pančių...
— Gana!

Ir rožės dygiosios, svaiginančios,
Gana jums nuodyti pasaulį!...
Ateina alkana,

_____ nuoga,

_____ suvargus,

_____ nukankinta

Minia.

Čia:

_____ protas,

_____ raumenys ir

_____ kraujas.

Priešaky plienas ir radio bangos, ---
Už jos pasaulis atslenka naujas
Ir milijonai saulių rangos...
Vieton falšyvos mėnesienos
Sukurt ji žada naują šviesą!
Kurios ilgėsis Marsas ir Venera,
Kurią bučiuosią radio antenos
Ir sveikins ne lakštingalos,
O fabrių sirenos...

Klasta ir beprotystė

(Trijų dalių mano Alter Ego gyvenimo studija)

I.

Gal šiandie ryt jau aš sudurnavosiu...

Gal ryt poryt išeisiu aš iš proto...

Jei karsite mane po kokių uosiu,

Žinokite, kad aukštuma — tai mano motto.

Dėl to mieliau, patricijai kilnieji,

Kabočiau aš tarp Kauno radio bokštų —

Visiems iš to naudos būt, mano mieli,

O aš ir ten nešaukčiau „*Trokštu, trokštu!*...“

Ir taip pasaulis negirdės šio keisto žodžio,

Kurio klausyti jums taip nesinori;

Gi įdomaujantiems, kaip aš atrodžiau —

Puikiausias reginys: „*K. Bridžius kabo ore*“.

Nors toki reginiai jums sukelia pagundą

Apspiaudyt nukryžiuoto žmogaus širdį,

Bet kerštas slėgiamas retai atbunda, —

Be jo gi nėra širdies, kurią per radio girdi.

II.

Iš neramių minčių. Svajonių. Ir sielos.
Gal radio padarys modern konservų,
Kuriuos per amžius, gabalu vielos,
Bečiulptų žmonės stiprių nervų.

Tai paskutinis noras mano ir ne mano:
Poetų. Filosofų. Ir kitų kūrėjų.
Kurie gyvenimą šiek tiek išmano
Ir patys kančią pernešti norėjo...

Todėl surikt iš bokštų — neturiu troškimo.
Apgauti korikus — taip pat nebevilioja.
Supančioti jausmai ne šiandien jau užkimo,
O dideli arai tik virš kalnų skrajoja...

III.

Ką reiškia visos jūsų radio stotys,
Su tais menkais desėtkais kilovatų!
Trumpoms ilgoms bangoms jos Žemės nepasotys,
O kuo vaišinti Dangų ir pasaulį platų???

Kas kita, jeigu širdis visų žmonių, ką kenčia,
Stipriai sujungt į vieną radio mašiną —
„*Alio, čia Žmonija!*“ — ir Visata jau švenčia;
Net Pragaras savas liepsnas tuoju gesina...

Gigantiška stotis — be galo ir be krašto!
Su saulės spindulių auksiniais stiebais.
Ir lektoriai čia skaito amžinai be rašto,
Ir pragaros simfonijos į dangų stiebias...

Tik virš tokios stoties pakartas aš kalbėčiau
Ir gyvą, šventą žodį versčiau į elektrą. —
Pakol dar nėra tokios — modern konservai šviečia
Pro smagenim, jausmais kristalizuotą spektrą...

TURINYS

	Pusl.
Gyvenimo kryžkely	4
Gyvenimas ir aš	6
Žemė ir aš	7
Vėtra ir aš	13
Jūra ir aš	14
Mirties agonijoj	16
Himnas audroms	17
Gyvenimas	20
Širdies elegija	21
Eilėraštis be vardo.	23
Rausva preliūdija	25
Tragedijos prologas	27
Nauji metai	29
Amžinos prieblandos kliedesys	31
Ar dangūs pragaro nematė?	34
Svetimšalis tėvynėje	36
Apyskaita širdies žirantui	37
Klausimai, kurių aš neišsprendžiu	39
Griaučių kerštas	40
Jūs klystat	42
Manifestas, deklaracija ir pranašystė	43
Klasta ir beprotystė	45

Cit. 1⁵⁰

888.2-1

Bd 378

Sukrauta:

„DIRVCS“ Bendrovėje

K a u n a s, Laisvės alėja 80,

tel. 160

Marijampolė, Basanavičiaus aikštė 14, tel. 16

Norū žinoti